(В року 907)

Чи в Бескидах хмароломи,

Чи пороги крають громи,

Чи потрясся небозвід?

Ні в Бескидах хмароломи,

Ні пороги крають громи,

Олег двигнув Русь в похід.

Новгородці, радимичі,

Полочани, дреговичі,

І тиверців темний ліс,

І дуліби, деревляни

Враз з хорвати і поляни

Сяють щетю стальних спис.

Глянь, від Десни до Самари

Димить Дніпр, мов степ в пожарі,

В мрячний пил веслом розбит;

А шляхами, долинами

Стогне земля під стопами

Ратних комонів копит.

Ржуть комони, плещуть сплави —

Гей, куди ви, діти Слави,

Куди Олег-богатир?

Перед вами Чорне море,

Чорне море — чорне горе,

Зазнали то Аскольд, Дир.

Не журися, м'яко в морі,

Світ сокола на просторі,

Бач, Влахерни — Царгород!

Сонце к вежам луч потисло,

В грудях тьохло, в очах блисло:

Далій в танець, руський род!

Стерлись, пирхли поликари,

Двори в згари, церкви в згари,

Відчиняйте ворота!

Буйні крила у сокола,

Згостить гнізда доокола,

Не вжахнеся буй-тур льва.

Плач в Софійській, як в день суду,

На колінах здвиги люду,

Дзвони виють в небо стон:

"Скляви в мурах! гей, отроки,

Срібло, злото, паволоки

Несіть в окуп і поклон!"

По кровавім попелищі

Сум ся стелить, вітер свище

В недогарків бліду грань;

А на білім коню грає

Віщий Олег і приймає

Від гречина довжну дань.

І за себе, за Ігоря

Прийняв клятву договора

В пам'ять щит свій яснокрил

В вторій світа цар-столиці

Силов стріли-лискавиці

К думним воротам прибив.